

Høringsuttalelse

**Fra Gruppen til Familiens Selvstendige Rett (GFSR),
BarnasRett.no, Forumet Redd Våre Barn
og Fjern overgriperen, ikke barnet.**

Av 30/9-2011.

Vedrørende :

**Revidering av forskrift av 22. desember 1993 nr. 1430 om barnets
talsperson i saker som skal behandles i fylkesnemnda**

Jfr:

Høringsbrev av Barne-, likestillings- og inkluderingsdepartementet

<http://www.regjeringen.no/nb/dep/blt/dok/hoeringar/hoeringsdok/2011/horing---forslag-til-revidert-forskrift-/horingsbrev.html?id=646056>

Høringsnotat av Barne-, likestillings- og inkluderingsdepartementet

http://www.regjeringen.no/upload/BLD/H%C3%B8ringer/2011/barnets_talsperson_.pdf

Illustrasjon 1: «Hvem spør løvetannfamilier»

Om denne høringensuttalelse

Dette er ikke ment å være en høring i rekken av høringer som gjennom dialog gir legitimering av regjeringens politikk. Vi er varslere om et system som ikke fungerer og barn og foreldre som lider som følge av tvungne familiesplittelser og trusler om respektive. Dette handler om å si i fra, og dokumentere *barns og foreldres lidelse*. Det handler om problemstillinger og vinklinger regjeringen og det politiske miljøet ignorerer, eller sitter med feilinformasjon om, fordi de ikke lytter til brukerne og de som får tvunget inn i livet et ikke-fungerende barnevern over lang tid. Nå frykter vi at det skal skje også ved hjelp av påståtte talspersoner for barna.

Når BLDs høringsnotat leses gjennom kan man først reagere kraftig på at foreldre er totalt ignorert. Lengre ut oppdager man at det er verre: Man skal passe på at foreldre ikke engang skal lyttes til av den såkalte "talspersonen". Foreldrene blir altså fratatt sitt lovbestemte ansvar for barna også på dette punktet. Et slags proforma-ansvar uten realiteter. I tillegg skal man stadig mase på barna om de virkelig ønsker talsperson, slik at man om mulig unngår at barna bruker det.

Norge er dømt i menneskerettighetsdomstolen i Strasbourg for manglende respekt for familiens privatliv. Artikkel 8 legges opp til å brytes også her, mens man later som om man er reelt opptatt av FNs meninger og menneskerettigheter. Påpekes kan vel også det at man ignorerer Den Europeiske Menneskerettighetskonvensjonen (EMK) og menneskerettighetene slik de er utformet der, mens man later som om man vil følge FNs anbefalinger.

FN har imidlertid sagt (2005) (1):

Barn fratatt sine familiemiljøer

23. Komiteen er bekymret over antallet barn som har blitt flyttet fra familien og lever i fosterhjem eller institusjoner. Komiteen tar til etterretning at staten (Norge) er villig til å gå gjennom praksisen med å flytte barn ut av sine familier.

24. Komiteen anbefaler at staten undersøker hvorfor antallet barn som fjernes øker så kraftig, og sørge for at det ytes hjelp til biologisk familie. Komiteen oppfordrer staten til å **beskytte biologisk familie**, og sørge for at barn bare fjernes som siste utvei når det er til barnets beste.

(Vår fremhevelse.)

Regjeringen deler ikke FNs bekymring over fjerningen av barn. Tvert imot arbeider man mot noe som kalles «full barnevernsdekning». Et oppkonstruert begrep fordi man ikke har en normal tro på familien eller privatlivets fred (Art. 8 i EMK) (2).

Pragmatiske forslag

Tross motsetningene vil vi komme med pragmatiske forslag til bedring av situasjonen. Her naturligvis med fokus på problemene og utfordringene med/uten talspersoner. *Hvem kan tale for barna, og hvordan gi det rettsikkerhet?*

Denne høringsuttalelsen er tredelt. Etter noen korte innledende kommentarer, så følger:

1. En del generelle synspunkter.
2. Kommentarer til høringsnotatet.
3. Utvidet referansedel med kommentarer.

Dette er gjort såpass grundig at regjeringen ikke skal ha mulighet til å ikke forstå at vi har velfunderte motforestillinger og fakta og dokumentasjon som viser at en del av "tidens tenkning" og politikk er direkte feil, eller bygger på feil premisser.

Noen raske kommentarer til høringsbrevet.

Regjeringen slår bombastisk fast i høringsbrevet: "Å benytte seg av en talsperson er en måte for barnet å få uttrykt sin mening på (...)"

Dette er dessverre, under de rådende forhold, langt fra en selvfølgelighet. For oss som vet litt om den noe ignorerte eller bortforklarte kunnskapen om genetisk arv, vet at ikke alle barn arver generelt (og noe spissformulert) åpne og utadvendte politikeres adferd.

Mange barn vil nødvendigvis ha *store problemer med å betro seg* til fremmede "talspersoner". I tillegg kommer problemstillingene med at talspersoner vil tale saken til et ideologisk fundert fag, hvor barnevernet gjerne er den som bare har "rett". Men kanskje man "roer ned" FN-miljøet gjennom å late som om man gjør mer enn man gjør? Det høres jo flott ut med "talsperson".

Videre slår regjeringen fast at: "Ordningen med barnets talsperson trådte i kraft 1. januar 1994. Siden den tid har fokuset på barns medvirkning økt, og praktiseringen av ordningen har fulgt denne utviklingen."

I følge Berit Skauges masteroppgave (2010) (3) er det *en veldig nedgang i barnevernets kontakt med barna* siste desennium. **Det finnes altså ingen prioritering i å lytte til barna.** Dette forklarer hvorfor BLD gjentar mange ganger i høringsnotatet at barn må få slippe talspersoner. For de som er offer for barnevernets ideologi og ukultur, er det faktisk betryggende at barnevernet ikke snakker med barna. Vi ville ikke kunnet hatt tillit til deres journaler fra respektive. Til tross for at vi ser det helt nødvendig at barn skal bli hørt(!), ikke minst i de rettslige prosessene. Litt mer om motsetningen mellom barn og barnevernet lengre ut i denne høringsuttalelsen.

Departementet skriver: "Barnet har en rett, men ingen plikt til å uttale seg."

Hvordan dokumentere at barnet nektet uttale seg? Lengre ned går vi inn på problematikken om hvordan dokumentere at det faktisk er barnets mening som fremmes i Fylkesnemnda og domstoler. Uten dokumentasjon for dette, har det ingen reell rettsikkerhetsmessig verdi. Selv om vi forventer at Fylkesnemnda og domstolene vil velge å feste lit til det. Dette strider mot artikkel 6 i EMK. (4)

Da har vi enda et nytt- eller voksende rettsikkerhetsproblem. Som om rettsikkerheten til familiene ikke var ille nok i møte med barnevernet.

DEL 1.

GENERELLE PROBLEMSTILLINGER OG UTFORDRINGER RUNDT DETTE MED TALSPERSON

Kilde: Wikipedia

Illustrasjon 2: «Barn blomstrer hos røttene»

Fremmedgjøring

Barns opplevelse av fremmede personer.

Barn flest er gjerne mer eller mindre reservert overfor fremmede. Den krisesituasjonen det er å miste foreldre, kan både minske og forsterke dette. Det skal imidlertid ikke særlig lang tid - i voksent perspektiv - før barnet er oppgitt og nedbrutt. Det føler seg sveket av voksne og opplever gjerne svært negative ting i forbindelse med det man kaller "omsorgsovertakelse". (Kommer tilbake til kvalitetsforskningen. Siden det er mye forskning som ikke holde som bevis, men likevel brukes av ideologiske årsaker, brukes her begrepet «*kvalitetsforskning*» som viser at vi har gode beviser i form av sikker forskning.) Ofte føler barna seg sveket av foreldrene som ikke kommer og redder dem fra "omsorgsovertakelsen". Foreldrene har liten eller ingen mulighet til å forklare sin versjon for barna, grunnet sjeldne møter med barna, tilsynspersoner, misbruk av politiet og frykten for å miste ytterligere kontakt med barnet grunnet barnevernets agerende og undergraving av lovbestemt *ansvar*. (5)

Slike redde, fortvilte, mistroiske og forvirra barn skal altså betro seg til mer eller mindre vilt fremmede mennesker! Om man da ikke lykkes med å få de til å nekte å uttale seg. Hvilket vil være det enkleste valget for redde barn.

Vi håper departementet har empati til å se dette intuitivt. Av – for de fleste – uforståelige grunner har ikke dette i nødvendig grad vært tema. Vi tror det skyldes manglende vilje hos BLD til reell endring av politikken med å fjerne barn.

Det indikerer at det er mindre fokus på barna, og at talsperson har andre motiver. Være seg ideologiske eller prestisje overfor f.eks. FN. Det gjelder også å få til ordninger som beroliger FN og verdenssamfunnet, samtidig som de ikke skal støtte offentlig sektor, Fellesorganisasjonen, Fagforbundet, redaktører med naiv tro på barnevernet, etc.

Det siste gjøres gjennom å nedprioritere foreldre ytterligere. De skal ikke ha kontakt med talspersonen. Barnevern og fylkesnemnd skal derimot få påvirke talspersonen. Som om dette ikke er ille nok: Regjeringen gjentar og gjentar at barnet **må** få slippe talspersonen.

Kan virkelig departementet klare å sørge for barnas beste på tvers av et femsifret antall voksnes egeninteresser i å fremme sin ideologi, styrke sin anerkjennelse og sine arbeidsplasser? Samtidig som bedring fordrer en endring av regjeringens politikk og politiske mål?

Foreldre som naturlige talspersoner

Selv om foreldre skulle ha alvorlige feil/mangler så betyr ikke det at de ikke *ellers* har instinkter for å ville barna sine det beste. Det betyr heller ikke at barneloven med sitt foreldreansvar er opphevet totalt.

Statistikken (ssb.no) for hvem barnevernet griper inn hos (2010) viser at det normalt ikke handler om pedofile, alvorlig alkoholisererte, heroinvrak, reell vold, etc som propagandaen gjerne gir inntrykk av. (6)

For en tid siden var det ca 25% barn som ble fratatt av de barnevernet blandet seg inn hos. (7) Siden innblandingene har økt og omsorgsovertakelsene mulig ikke har økt tilsvarende, så kan forholdet være endret litt. Statistikken viser likevel at det ikke er nok av de alvorligste sakene til at omsorgsovertakelsene kan begrunnes med disse.

Kilde: Wikipedia

Illustrasjon 3: «Ulike»

Nå er det jo *ikke* slik at beskyldningene mot foreldrene bevises som i straffesaker. Vi aksepterer altså heller ikke grunnlaget for statistikken som bygger på til dels injurierende lite dokumenterte, eller ikke-dokumenterte beskyldninger mot foreldre. Vi har forsøkt skaffe tilveie *presis* statistikk for beskyldningene/begrunnelsene som brukes for omsorgsovertakelser, uten å lykkes.

Støttepersoner i et evolusjonsperspektiv

Evolusjonsteorien handler grunnleggende om at arten skal overleve. Hvilke strategier de forskjellige arter instinktivt øker overlevelsen med, finner man ved å studere respektive arts levesett og se på hva som går igjen uavhengig av kultur og tid. For menneskets vedkommende er det studiet antropologi, i samspill med historie, arkeologi, biologi, psykologi, nevrologi og hjerneforskning etc.

Eksempel fra antropologien: Det finnes i hovedprinsipp ikke en eneste kultur hvor ikke barnet har tilhørt moren etter fødsel (8). Legger vi til premisset at det finnes direkte sammenheng mellom på den ene siden psyke og hjerne og på den andre siden kroppen (graviditet, fødsel og amming), så blir konklusjonen at man MÅ IKKE adskille mor og barn. Men slik tenker ikke regjeringen og ideologisk betingede barnefaglige profesjoner.

Videre har far hos naturmennesker *tilgang* til barnet. Prinsippet om at det finnes sammenheng mellom det naturlige sosiale samfunnet og hvordan menneskehjernen og tilknytning fungerer, tilsier at det er en naturlig rettighet for barn og fedre å kunne relatere til hverandre.

Men hvordan plassere en talsperson inn i en slik kontekst eller en evolusjonsbasert kontekst? Det er ren oppkonstruering.

Når forskning gjøres i overensstemmelse med- og i lys av evolusjonsteorien, og man ellers bruker anerkjente vitenskapelige metoder (antall, korrekt brukt statistikk etc), så har man god vitenskap.

Problemet for den nordiske barnefaglige profesjon er *mangelen på slik vitenskap*. Det finnes i hovedsak ikke slik vitenskap i barnevernet i Norge og Norden.

Dette underlige fenomenet har flere årsaker. Vi trekker frem et par:

- Den rådende ideologien (Arbeiderpartiet og de «rødgrønnes» meninger) sammenfaller bedre med de mindre vitenskapelige deler av sosiologi, antropologi, historiefortolkninger etc.
- Byråkratiets pengemakt og politimakt kontra makten til familiene som rammes av barnevernet. Maktforskjellen er ubeskrivelig stor. Den ene parten sitter på milliarder, på anerkjennelsen og på profesjonaliteten i å bruke "systemet".

Støttepersoner i lys av biologisk slektskap/ikke slekt

Her har vi god forskning som viser hva som er mest støttende for barna.

I land hvor makten ikke har tatt over familiefunksjonene, så finner vi at barn får hjelp av den nærmeste slekten: tanter, onkler, besteforeldre, eldre søsken eller storfamilien. (9)

Daly & Wilsons viser at ikke-biologiske konstellasjoner øker dramatisk den dårlige behandlingen av barn. (10) Som en parentes kan det nevnes at volden økte dramatisk der biologisk *far* manglet. Biologiske fedre holder altså nede voldsstatistikken mot barn.

Det finnes en far, og det finnes en mor. Alt for ofte baserer barnevernet seg på at ingen av dem fungerer som talspersoner for barna, bare fordi barnevernet har subjektive ideer om at den ene forelderen ikke gir god nok omsorg. Spesielt med tanke på de mange aleneforeldre, så må man oppdage at det er mer enn en forelder, hvor den andre ofte bare ignoreres.

Vi viser også til den israelske forskningen som viser at skadevirkningen av adskillelse barn og foreldre er noe av det verste man kan utsette barn for. Altså: Om man fjerner biologiske bånd, så ødelegger man en mengde barn. Nevnes bør at forskningen hadde konklusjoner med en sikkerhet i størrelseorden 99,9...%. (11)

Her kommer det klart frem at den naturlige støttende faktor relaterer til genetisk likhet.

Dette er kvalitetsforskning som overensstemmer med evolusjonsteorien. Motpartenes innsigelser innenfor mindre forskningsbasert sosiologi og psykologi vil være at dette er miljøbetinget: "Selv om det er slik i noen kulturer og sammenhanger, så er det ikke nødvendigvis slik andre steder." Slike synspunkter kan nok dokumenteres i ekstreme tilfeller. Men å generalisere over det ekstreme, og tro man kan stille i tvil internasjonal forskning av høy kvalitet, er en tankefeil/bristende reell logikk eller f.eks. ideologisk dogmatisme.

Hevder man at barnevernsaker er nettopp de ekstreme sakene, så er det nok å se på statistikken overfor hvilken begrunnelse man bruker for å blande seg inn og ta barn fra familiene. (12) (2010). Videre kan man se på statistikken for barnevernsbarn. Lars B. Kristofersen står jo for en stor norsk analyse av barnevernbarnas helse. (13) Prognosene for barnavernsbarna er på nivå med barn som vokser opp med graverende rusmisbruk, seksuelt misbruk og vold. En pen statistikk hvor man

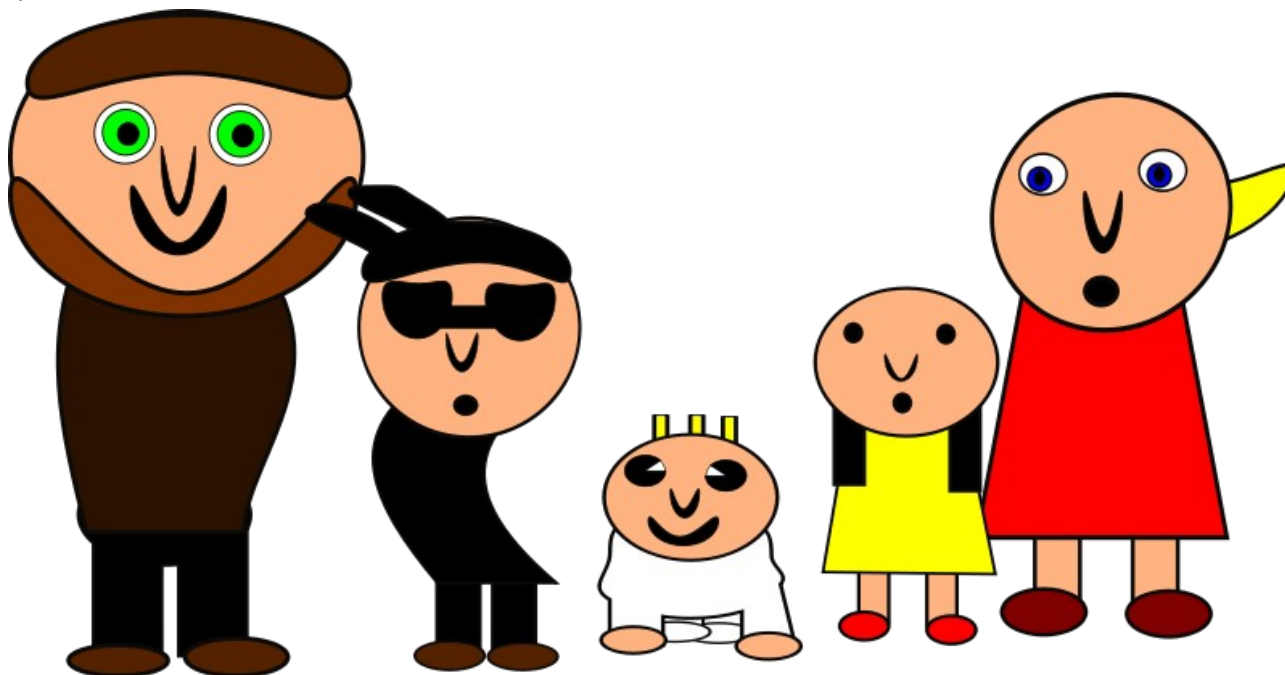
hadde ekstra stabile fosterforhold, finner i Bohman & Sigvardsson sin forskning. (14) Den viser prognosene til bv-barn kontra hjemmeværende barn hos påstått for dårlige foreldre. Selv der var prognosene best hos de påstått for dårlige foreldrene som ble herjet med og psyket ut av barnevernet grunnet fjerning av *noen* av deres barn.

Statistikken er helt i tråd med forskningen om at genetisk likhet må få styre relasjonene og tilhørigheten for barn.

Det er åpenbart at disse barna vil hjem. En mest mulig forhindret talsperson, påvirket av barnevernets variant av familiehistorien, og helt uten rettsikkerhetsmessige mekanismer, er altså regjeringens «løsning».

den svenske sammenlignende forskning *ref). (Kommenter den danske forskningen/statistikken, hvor bv-barn kommer nederst på statistikken. Tro det eller ei: Omtrent sammen med barna til alvorlig rusmisbrukere, alkoholiserte, pedofile etc.) «Kladdekommentar» til meg selv: Denne statistikken er så forferdelig at sitat fra den svenske evaluering passer. Slikt gir selvsagt erstatningskrav. (*Ref)

For å summere: Det finnes ingen dokumentasjon for at selv de få ekstreme tilfeller av foreldre - man misbruker (generaliserer over) til propaganda for barnevernet - som virkelig ER skadelige for barn, ikke også har instinkter for at barna ikke skal ha det vondt hos fremmede mennesker. Så selv de man må beskytte barn mot ER ressurser som MÅ lyttes til. (Også utfra rettsprinsippet om uskyldig til det motsatte er bevist.) For å bruke det som for barnevernet er et misbrukt mantra: For barnas beste! For barnas beste må man få inn de som har sterkest følelser for at barnet ikke skal lide.

Nær slekt

I tillegg har man besteforeldre, større søsken, onkler og tanter.

I land hvor myndighetene ikke har TATT MAKTEN OVER like mye av det sivile liv, som de har

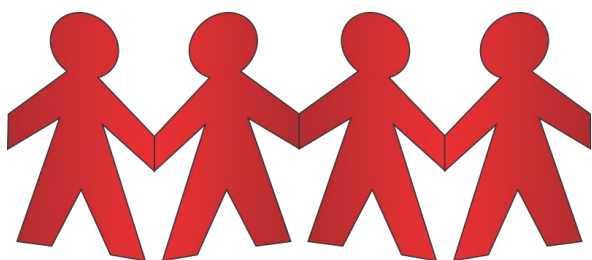
gjort i Norden, kan vi se hvem som naturlig blir støttepersoner der kjernefamilien, mor eller far svikter eller dør: Storfamilien.

Det vil si besteforeldre, tanter, onkler og storesøsken. Disse har utfra drivkraften for genenes (artens) overlevelse (evolusjonsteorien) mest naturlig interesse for at barna skal leve opp: De deler mye felles gener.

Dette er altså evolusjonsteorien, i sin enkelhet, naturlig og praktisk tillempet på barn, foreldre, familie og storfamilie.

Barnets miljø generelt

Både barn og foreldre har venner. Dette er normalt mennesker som bryr seg. Ikke minst de har innsikt i familien. Da er det en selvfølge at man forsøker inkludere disse for å finne ut mer om barnets ønsker og miljø.

I miljøer hvor fadderordningen fungerer etter hensikten, er dette en kilde til kunnskap om barnet. Om andre kulturer har paralleller til dette, er ukjent. Kompetanse om slikt må de ha, de som griper inn i privatlivet til fremmedkulturelle.

Barnets talsperson eller barnevernets talsperson

At barn blir hørt, truer barnevernet

Dersom barns stemme hadde støttet det såkalte barnevernet, så ville det vert rasjonelt - fra barnevernets synsvinkel - å bruke barnas stemme i utstrakt grad.

Barnevernet bruker i stor grad IKKE barnets stemme. (3)

(Berit Skauges masteroppgave viser en dramatisk nedgang i barnevernets kontakt med barna. Dette samtidig som barnevernets maktbruk og anerkjennelse har økt.)

I denne situasjonen sier det seg selv at barnevernet vil motvirke at barn blir hørt, og heller arbeide for at en "tolker" av barna skal høre og vinkle det i overensstemmelse med det som er ønskelig utfra barnevernets ideologi, følelser og andre beveggrunner det ikke finnes fakta- eller forskningsgrunnlag for.

Utgangspunkt?

Når man i tanken om talspersoner for barn ikke tar utgangspunkt i verken norsk kultur, kristen tro og heller ikke evolusjonslæren og forskning av høy kvalitet, så kan man undre over hva regjeringen og barnevernet har som er bedre?

Man trenger ikke en talsperson for en ideologisk dominert sosiologi eller tilsvarende

barneprofesjoner. Vi minner - igjen - om at man har samme problemstilling på området med barn som kom frem i NRK-programmene "Hjernevask". Det er barn i årelange kriser, og ødelagte barndommer dette handler om, og da må ideologien og andre interesser få vike for praktisk rettsikkerhet og kvalitetsforskning.

Eksempel: Fylkesnemnda

Når fylkesnemnden ble opprettet, påstått for foreldrenes rettsikkerhet, så eksploderte antallet såkalte omsorgsovertakelser i 1992 og 93. (*ref. fra ssb eller den "utskriften" fra ssb som ligger på r-b-v.net). De utsatte barna og familiene mistet svært mye rettsikkerhet. Gjerne over 90% av barnevernsakene blir nå kun formelt ført gjennom fylkesnemnda. Nærmest som formaliteter, uten reell prøving av saken. Problemet rasjonaliseres bort av politikere flest, eller fornektes med feilinformasjon som premisser. Dette er menneskerettighetsbrudd barnevernsforene ikke har hatt resurser til å sette fokus på. Ingen er tydeligvis interessert i å gi de resurser. Det ser man på maktens utvelgning av personer til diverse utvalg og stillinger. Det er en underlig tilstand.

Nå går vi ut fra at det samme vil skje når man i større grad formaliserer såkalt talsperson for barna. Det såkalte barnevernet vil styrkes med enda flere som har det som levebrød og kilde til anerkjennelse, å tale det såkalte barnevernets sak.

Behovet for at barn blir hørt

Vi tviler ikke et øyeblikk på at barn som på tvers av familienes menneskerettigheter er isolert fra foreldre og slekt, i regi av "barnevernstiltak", i aller høyeste grad trenger talspersoner når de ikke slipper til selv sammen med sine. Det forteller forskningen om adskillelse barn og foreldre, statistikken som viser barnevernsbarnas elendige prognoser, etc.

Kontakten mellom barnevern og talsperson

Vi kjenner til at barnevernet har delt ut utvalgt informasjon til talspersoner. Uten at foreldrene og parter ellers har fått mulighet til tilsvarende kontakt. Det er ofte et stort sprang mellom barnevernets dokumenter og partenes oppfatning. I *ordentlige* avhør, skal den avhørte skrive under politiets nedskrivning av forklaring. I barnevernsaker står det fritt for barnevernet å tolke, overdrive, dekontekstualisere etc. (*Ref. Tranøy og en svensk...) Det er ingen sikring av at tolkningen og referatet er korrekt.

Hvem velger talsperson

Det har gjerne vært barnevernet som velger talsperson. Vi kjenner også til at fylkesnemnda lettvint har valgt talsperson fra institusjon barnet har vært på. At barnevernet velger noen som de har tillit til at støtter deres sak, er ikke akkurat betryggende for rettsikkerheten til barna og familiene. Om Fylkesnemnda eller domstolene velger talspersoner fra at et miljø som forventet vil forsvare sin posisjon som familiesplittere, så sier det seg selv at det ikke fungerer.

Manglende generelle prosedyrer

Det er helt nødvendig at følsomme små barn ikke utsettes for manipulering, uavhengig av hvilke motiver man måtte ha.

1. Hvem samtaler med barnet, og hvem følger barnet til samtale. Det sier seg selv at her må man ha mest mulig nøytrale personer, slik at ikke noen "hjelper" og "støtter" barnet til å si noe som egentlig ikke er barnets mening eller ønske. Eller får barnet til å trekke seg bort fra å si sin mening eller å komme med informasjon om saken.
2. Hvor gjennomføres samtalene - et nøytralt sted eller i fosterhjemmet? Barn vil ofte føle seg manipulert av fosterhjemmet og dets miljø. Det er selvsagt mye følelser involvert hos fosterforeldre, for ikke å snakke om økonomiske motiv. Barna utgjør jo en stor del-, om ikke mesteparten av inntektsgrunnlaget. Barna kan fort havne i en lojalitetskonflikt med fosterhjemmet. Det såkalte "stokkholmsyndromet" tilsier at en del barn vil få følelser for de som er med å ødelegge deres familie.
3. Når gjennomføres avhøret med barnet, og hvor mange ganger, kontrollert for avstand til siste samvær. Det er jo slik at når barn manipuleres med manglende foreldrenærvær, så skaper det mange følelser hos barnet. De føler seg gjerne svekne av foreldrene, som ikke kommer og redder dem fra "omsorgsovertakelsen". Det samme med informasjon (fra barnevernet og fosterforeldre) som inneholder negative påstander om foreldre. Dette manipulerer og skader barna følelsesmessig.
4. Hvilken informasjon får barnet i forkant - vet barnet hva saken gjelder. Vet barnet hva som står på spill for det? Var det objektive nøytrale personer som informerte barnet? Eller var det folk med økonomiske interesser eller noen som det kan være en prestisjesak for? Er de representanter for bestemte ideologiske holdninger til barnevern eller familier?

Nina Hauge som har arbeidet mye med nettstedet BarnasRett.no skriver (sit.):

Jeg har erfart mye tilfeldig i denne forbindelse. I en rettssak der jeg var publikum, hadde man unnlatt å høre barnet (gutt, 14 år). En representant for institusjonen gutten var plassert ut fra foreslo å reise ut om kvelden for å høre gutten, så skulle retten få svar dagen etter. Gutten hadde angivelig "gått i kjelleren" og nektet å snakke. Dette ble tolket dithen av han ikke ønsket å bidra til endring av situasjonen sin, altså at han ønsket å forbli i fosterfamilien. Men - var det virkelig det som skjedde? Ble guttens taushet tolket korrekt?

I en annen sak fortalte talspersonen retten at barnet (gutt, 8 år) hadde sagt at det ønsket samvær med familien "i august og november og februar og juni". Retten noterte seg dette - og reduserte samværsomfanget fra 6 til 4 ganger pr år "etter barnets eget ønske" - noe som samsvarte med barnevernets påstand. Hadde barnet fritt ytret dette ønsket, eller hadde noen bedt barnet om å velge seg 4 måneder i året for samvær? I allefall - i etterkant maste barnet seg til hyppigere samvær med familien, også overnatting.

Felles for disse to sakene er at utelukkende barnevernet hadde noen grad av kontroll over situasjonen. Retten og den private part hadde ingen innflytelse over valg av talsperson, eller kontroll over gjennomføringen av samtalene med barnet.

(Sitat slutt.)

Dersom barnas beste virkelig er i fokus og ikke vikarierende argument, så må man i det minste få en reel kvalitetssikring av talspersonene og deres samtaler.

Dommeravhør i rollen som talsperson

Skal man ignorere naturlig familie i den grad det såkalte barnevernet gjør, og oppkonstruere sosiale funksjoner, som overtar familie- og slektsroller - hvilket egentlig er uakseptabelt - så er vel dommeravhør det mest sikre mht å få frem fakta.

Vi har altså å gjøre med de mest ensomme og isolerte barn, revet ut av sitt naturlige hjem, og med prognoser som er helt forferdelige [*ref]. Da er spørsmålet om regjeringen vil ta konsekvensen av dette og velge det beste av oppkonstruert rettsikkerhet.

Dokumenterbart

Det som kommer frem i slike avhør må kunne dokumenteres i ettertid. Derfor er bildeopptak (filming) helt nødvendig. Da vil man kunne reelt forholde seg til hva barnet virkelig har sagt.

Drar man inn nye grupper uten kompetanse for avhør, for å finne ut hva barnet vil, så pynter departementet kun på situasjonen. Det har ingen dokumentert rettsikkerhetseffekt. Tvert imot. Det kan selvsagt styrke den offentlige sektor, likestillingspolitikken og mere til. Men det er fremst lidende barn og dernest FNs påpeking og andres påpeking av skadelig familiepolitikk dette skal dreie seg om.

Det nestbeste - om man fortsatt ignorerer nytten av slekt, familie og nærmiljø - er at politiet avhører barna på en, for barna, tryggest mulig plass. Selvsagt i sivil bekledning. Dette må naturligvis også filmes.

Foreldrenes rolle overfor talspersoner

Skulle man ignorere å bruke slekt som talspersoner, og heller ikke ønsker en reell sikring av barnas rettsikkerhet som beskrevet over, så har vi situasjonen med at helsesøstre, lærere, psykologer, advokater eller andre uten tilfredsstillende kompetanse til avhør, får oppgaven.

Da er det slik at foreldre etter loven har et *foreldreansvar* og en foreldrerett. Dette er i overensstemmelse med FNs betoning av familien og den europeiske menneskerettighetsdomstolen i Strasbourg. (Bortsett fra at disse institusjoner trolig vil ha en mer klar foreldreautoritet, som forlengst er fjernet i norsk lovverk.)

Det betyr at talspersoner som foreldrene ikke kan gå god for, skal ikke brukes.

Bruker man slike, så fornekter man foreldrenes lovbestemte ansvar. Ser ikke foreldrene det ansvarlig, så går BLD i det minste mot lovens ånd. Angående respekten for loven kan det være illustrerende å påpeke at om man søker på Google på frasen *lovbrudd barnevern OR barnevernet*, så har det vært en flerdobling av resultater siste år. Fra 84000 sent i 2010 til ca 230000 nå. Folk våkner selv om ikke BLD gjør det.

Opptak/filming er selvsagt mer nødvendig desto lavere man setter kravet til etterforsknings- og avhørskompetanse.

Barnet i Fylkesnemnden eller domstolene

Det er viktig at barnet får komme til orde selv - at det får være sin egen talsperson i den grad det er mulig. Der det ikke er nødvendig at andre snakker for barnet, skal det heller ikke gjøres slik. Også her er dokumentasjon viktig. Det burde være en selvfølge at det filmes.

I vårt miljø får man vite om barn som har gått foran dommeren mens de har bedt om å få komme hjem. Dette har da barnevern, fagdommer etc rasjonalisert bort med at barna er manipulerte. Slikt vil vanskeligere kunne forekomme med skikkelig dokumentasjon som filming.

Barns frykt for konsekvenser

Som det er dokumentert over (se også referansene), opplever barn dramatiske ting i fosterhjem. De opplever også alle mindre grader av manipulering, vanskjøtsel etc. Det barn frykter mest er å miste sine foreldre. (*Ref???) Den evolusjonistiske tolkningen av dette er at uten sine foreldre vil barn i naturen ha svært høy risiko for å dø. (Alle som kan litt antropologi om naturmennesker eller arkeologi om tidligere levesett ser risikoen for å f.eks bli spist av ville dyr.) Derfor finnes et sterkt naturlig instinkt for å ikke miste sine foreldre. Instinktene for å forenes med biologiske foreldre kan også kobles opp mot historien, arkeologi og antropologi og bruken av fremmede til alt fra slaver og sexslaver til kannibalisme og gudeoffer. Frykten for adskillelse kan altså dokumenteres på «alle vis».

Uavhengig av kvaliteten til de ikke-biologiske personene barnet er plassert hos, vil barna leve med en ekstremt høy angstberedskap for hva de kan si, om de kan si hva de mener. De kan risikere å ikke få møte sine foreldre på måneder. Ofte må de

også stå til rette for uttalelsene, og bli utsatt for følelsesladde "avhør" av både barnevern og betalte fosterpersoner i etterkant, eller verre represalier som hat, avvisning, og til og med fysisk vold. Det siste er svært godt dokumentert i forskningen, granskninger og erstatninger, som nevnt lengre opp. (Se også ref.)

Behovet for å fremme barns behov for biologisk familie

Forskning av høyeste kvalitet viser at det er mer skadelig for barn med adskillelse foreldre og barn, enn foreldres død. Skadene av adskillelse er i størrelseorden med reelle voldelige forhold og skadene hos barn som har levd med seksuelt misbruk. Dette vet ikke det såkalte barnevernet. Resultatene av uvitenheten er selvsagt dramatiske.

Barn fjernes ikke som siste utvei, men med en mengde begrunnelser som er mindre skadelige enn adskillelsen foreldre og barn.

Da trenger barna noen som taler deres sak mht hva forskningen sier om deres prognoser utenfor familien.

En talsperson, slik det her og nå virker være "kultur for", dekker ikke dette behovet. Det meste av den *kliniske* psykologien, som spiller på lag med barnevernet, virker også til å være helt likegyldig overfor denne forskning som ikke passer inn i deres vante tankegang.

Ref. igjen til problematikken NRK-programmene "Hjernevask" viste. Fagområder uten interesse for hverandres forskning. I barnevernet leves denne problematikken ut på barna, med alvorlige konsekvenser og ødelagte barndommer og familier. Før "Hjernevask" ble til tok vi opp lignende problemstillinger (2008) i vår høringsuttalelse om endring av barnevernsloven. (*ref <http://dokument.r-b-v.net/uttalelse-endring-barnevernlov.pdf>) Ingen ting tyder på at regjeringen er villig til å rasjonelt forholde seg til problemstillingen.

Familien og talsperson i lys av FN og menneskerettigheter

FN ser på den biologiske familie som en grunnleggende enhet som ikke skal splittes. Her har altså norske styresmakter en avvikende konstruksjonistisk holdning til sosiale bånd.

Viser til det som allerede er skrevet om dette.

Regjeringen kjenner trolig også til vår omfattende informasjon til FN.

(*ref. Vis til vår klage/informasjon til FN.)

DEL 2

KOMMENTARER TIL BLD SITT HØRINGSNOTAT

Sitat fra s. 2 i høringsnotatet:

(...) (1991-1992), ble Regjeringen bedt om å fremme lovforslag om en egen talsperson for barnet i fylkesnemndssaker. Komiteens flertall uttalte at barnets interesser i saker som skal opp for nemnda ikke behøver å være identiske med de øvrige parter i saken. De mente derfor at det hadde vært en klar styrking av barnets rettssikkerhet og stilling hvis det kunne ha en egen representant som kunne tale barnets sak og fremstille saken fra barnets synsvinkel.

Vår kommentar:

Intensjonene kan virke bra. Barnets interesser er ikke nødvendigvis i overensstemmelse med verken barnevernet, den rådende politikk og ideologier eller barneprofesjonenes ikke-dokumenterte forestillinger.

En avgjørende sak er at det dokumenteres skikkelig at det som fremmes som barnets mening, virkelig er det.

Lengre opp har vi skrevet en del om nødvendigheten av dokumentering, hvem som naturlig kan snakke for barnet, dommeravhør etc. Ikke minst nødvendigheten av å informere Fylkesnemnd og domstoler om barns behov for familien. Dette i tråd med med FNs betoning av familiens viktighet for barn. Når det gjelder det siste så er det jo en ideologisk uenighet med FN fra Norges side. De rådende politiske krefter tror ikke på familien slik man gjør ellers i verden, og har gjort historisk sett.

I begrunnelsen av Mensa-prisen til de bak NRK-programmet "Hjernevask", traff man presist med følgende uttalelse (sit.):

Ikke desto mindre avdekket Harald Eia gjennom Hjernevask at det finnes faglige miljøer som

1. baserer faglige vurderinger på ideologi når de burde vært basert på logikk, rasjonalitet og empiri
2. likevel har politisk makt.

Særlig uheldig er det at de har fått påvirke utdanningssektoren.

Harald Eia og Ole Martin Ihle har avslørt at vurderinger som får konsekvenser for enkeltmennesker er basert på en svært ensidig og ideologisk fundert oppfatning av at mennesker er uendelig formbare fordi miljøet har alt å si for individers utvikling.

Denne oppfatningen "av at mennesker er uendelig formbare fordi miljøet har alt å si for individers utvikling" skader familiene gjennom barnevernet, og er forventet å skade også gjennom talspersoner. OM ikke dette gjøres på en mest mulig familievennlig måte.

Forskningen referert til lengre opp, viser at man kan ikke nedprioritere familiene og biologisk bånd i den grad barnevernet og barneprofesjonene gjør. Man skader barna. Man skader også foreldrene. I en slik situasjon er det uverdig å la ideologi gå foran fakta.

Sitat fra s. 2 i høringsnotatet:

I NOVA-rapporten ble det blant annet konkludert med at bruk av talspersoner oppfattes som en positiv ordning både av barna selv, talspersonen og nemndslederne. De konkluderte videre med at oppgaven som talerør burde bestå, slik at talspersonen også kunne fortelle nemnda at barnet ikke ønsket å gi sin mening.

Vår kommentar:

Siden så mange erfarer det motsatte, så er det åpenbart noe galt med denne rapporten. Ideologien kommer klart frem i uttrykksformen over, hvor man ganske enkelt ignorerer foreldrene som part. Familien forkastes til fordel for «at mennesker er uendelig formbare fordi miljøet har alt å si», og miljøet konstruerer man etter gjeldende ideologi. Men, som sagt, så er resultatene av det å være barnevernsbarn på nivå med de mest utsatte gruppene. Altså på nivå med de gruppene hvor barn trenger mest hjelp og støtte. Det vil si en total fallitt; på gruppenivå en motsatt virkning, forverring av barns situasjon. Som kjent skal dette bare rasjonaliseres bort av makten og de rådende ideologier.

Sitat fra NOU 2000:12 "Barnevernet i Norge", side 3 i høringsnotatet:

Etter utvalgets oppfatning bør ordningen med at talspersonen skal gjøre seg opp en selvstendig mening fjernes.

Vår kommentar:

Dette støttes *fordi* det er en ideologisk overvekt i barneprofesjonene. Dette bør ikke Fylkesnemnda og domstoler påprakkes enda mer.

Sitat fra s. 4 i høringsnotatet:

Ønsker ikke barnet å benytte seg av en talsperson vil ikke barnet miste den generelle og selvstendige retten til å uttale seg.

Vår kommentar:

Det er helt nødvendig at barn skal kunne bli hørt uavhengig av en ordning med talspersoner. Ofte vil barn ha mistet tilliten til "systemet" etter å ha blitt tvangsskilt fra foreldre og familien. Disse barna må få muligheten til å bli hørt uavhengig av talspersoner og barnevernet.

Dersom regjeringen virkelig tar familien på alvor, og tror familien er barns beste, slik FN og resten av verden mener, så er det av høyeste betydning å få en skikkelig analyse av hvorfor barnevernet

gjorde noe så dramatisk som å fjerne barnet/barna fra sin rette familie. Og om beskyldningene er reelle.

Dette krever profesjonell etterforskning i form av politiavhør av alle parter og f.eks dommeravhør av barnet sammen med nødvendig filmopptak.

Sitat fra s. 4 i høringsnotatet:

Barnets rett til å bli hørt og å si sin mening i saker som angår dem innebærer også at det ikke har en plikt til å uttale seg. Barnet kan avstå fra å uttale seg om saken og skal ikke presses til å ha en mening,

Vår kommentar:

Det handler ikke bare om at barnet skal ha en *mening*, men om å få frem **fakta** i saken. Barnet er vitne i en sak med grove beskyldninger om barnet selv og/eller dets familie. Det er snakk om å gripe inn i naturlige rettigheter og såkalte negative menneskerettigheter. Altså brudd på artikkel 8 i Den Europeiske Menneskerettighetskonvensjonen (EMK) om retten til privatliv. [*ref] Det krever grundighet som står i forhold til det alvorlige inngrepet.

Sitat fra s. 4 i høringsnotatet:

Departementet viser i denne forbindelse til uttalelser av FNs barnekomité i General Comment nr. 12 fra 2009 om barnets rett til å bli hørt etter artikkel 12. Komiteen uttalte på side 10 at barnet har en rett "to express those views freely".

Vår kommentar:

Barnet må altså slippe å bruke en talsperson, men ikke en rettslig prøving av saken hvor man i forkant og der og da, etter anerkjente rettsprinsipper, fører en etterforskning av tvangsinngrep / potensielt tvangsinngrep mot mennesker. Det er ikke barns beste at administrasjon og byråkrati driver med vilkårlig splittelse av familier. Og at barnet derav traumatiseres til å nekte å snakke med voksne. Da er det også noen som trenger å stå til ansvar for lidelsen. At barnet skal høres handler altså om mer enn barnets eller andre parters mening. Det handler om rettsikkerhet for barns beste, nemlig biologisk familie.

Nå er det heller ikke FNs mening at foreldre ikke skal ha rettsikkerhet og boikottes overfor egne barn. BLD later som foreldre ikke er noe med rettigheter til egne barn. Det er en utrolig ideologi som lyser gjennom.

Det er heller ikke slik at et barn automatisk kan vurdere sin situasjon rasjonelt. Det er et barn, og må behandles som et barn med irrasjonelle følelser, infall, liten forståelse etc etc. Er det nødvendig å sette seg inn i barnets verden, så er det det. Uavhengig av hva naturlig umodne barn måtte mene.

Sitat fra s. 5 i høringsnotatet:

Hvis barnet ønsker å benytte seg av en talsperson og samtaler med vedkommende, men senere bestemmer seg for at dets mening ikke skal videreformidles, må utgangspunktet være at talspersonen orienterer nemnda om at barnet ikke ønsker å

uttale seg om saken. Imidlertid vil talspersonen ha opplysningsplikt til barneverntjenesten hvis han/hun på bakgrunn av samtalen med barnet blir kjent med forhold som faller inn under barnevernloven § 6-4 annet ledd.

Vår kommentar:

Fylkesnemnda som skal sjekke barnevernet har ikke rett til like mye opplysninger som barnevernet? Er det ingen grenser for hvordan barnevernet skal gis særrettigheter basert på ideologi? For oss kunne man lagt ned fylkesnemnda. Likevel må det påpekes at man har en ekstrem prioritering av en ikke fungerende barnevernsinstitusjon.

Sitat fra s. 5 i høringsnotatet:

Departementet foreslår at det inntas i ny § 5 annet ledd i forskriften at talspersonen skal forsikre seg om at barnet forstår hva ordningen innebærer og at talspersonen også skal vurdere om barnet fortsatt ønsker å uttale seg gjennom en talsperson. Videre foreslår departementet at det inntas i samme bestemmelse at barnet når som helst kan ombestemme seg om hvorvidt det ønsker å benytte seg av talspersonsordningen.

Vår kommentar:

Hvordan skal man garantere for rettsikkerheten mht at Fylkesnemnda og domstolene skal vite at det er en korrekt beskrivelse av saken? Regjeringen tar ikke rettsikkerheten alvorlig i saker med barnevern og familiesplittelse.

Foreldre opplever at barna fremmer helt andre ønsker og tanker enn det som kommer frem i barnevernet og hos talspersoner. Skal regjeringen ignorere denne problemstillingen? I så fall ønsker ikke regjeringen at barnets røst reelt skal høres. "Spill for galeriet."

Sitat fra s. 6 i høringsnotatet:

Departementet viser i denne forbindelse til veilederen "Snakk med meg", Q-1156 B. I veilederen gis det blant annet råd for hvordan barneverntjenesten kan gjennomføre en samtale med et barn. Veilederen vil også være et nyttig hjelpemiddel for talspersonen.

Vår kommentar:

Folk med noe erfaring med barn skal altså lese et hefte, og så har de kompetanse for oppgaven som går ut på å være noe foreldrene har instinkter for å være for barn? Helt uten å dokumentere innholdet av samtalen skal dette bare fungere? Det er en så forenklet virkelighetsforståelse at man kanskje ikke bør sette ord på det.

Sitat fra s. 6 i høringsnotatet:

Departementets forslag

Departementet ønsker på denne bakgrunn å endre forskriften slik at den samsvarer med barnevernloven § 6-3. Departementet foreslår at det inntas i forskriften § 1 at

fylkesnemndas leder kan oppnevne en egen talsperson for barn som er fylt 7 år, og yngre barn som er i stand til å danne seg egne synspunkter i saker som skal behandles for nemnda. Videre ønsker departementet å innta i ny § 5 første ledd at talspersonens samtale med barnet skal tilrettelegges etter barnets alder og modenhet.

Vår kommentar:

Hvem skal vurdere om yngre barn kan danne seg synspunkter? Foreldre? Barnevern og deres betalte sakkyndige? Talspersonen? Fylkesnemnden? Det er stor mulighet for at den sterkeste part vurderer at barnet er for umodent når det er uenig med barnevernet. Fylkesnemnden sier seg enig med barnevernet i rundt 90% av tilfellene. Fylkesnemnden er altså i praksis, grovt sett, barnevernet.

Sitat fra s. 7 i høringsnotatet:

Departementets forslag

Departementet foreslår å innta i forskriften § 1 at barnets ønske skal tillegges stor vekt. Videre foreslår departementet at det inntas i samme bestemmelse at dersom barnet ikke ønsker en talsperson, skal dette være avgjørende.

Vår kommentar:

Hvordan skal det avgjøres at barnet ikke ønsker talsperson? Hvordan garantere rettsikkerheten her? Barnevernet skal altså informere barnet (se lengre ned) om talsperson, og kan på den bakgrunn informere Fylkesnemnd om at barnet ikke ønsker dette. Jfr. Barnevernet ønsker jo ikke å få frem barnas mening. De snakker jo dramatisk mindre med barna nå enn før. (*ref)

Det virker være regjeringens holdning at det er likegyldig hvor barn bor, siden regjeringen ikke finner reell bevisføring interessant? Videre er foreldrenes rolle og rettsikkerhet uinteressant, later det til. Historisk og antropologisk sett, så kan man få inntrykk av svært avvikende holdninger til familie.

Sitat fra s. 7 i høringsnotatet:

Fylkesnemndas leder kan likevel i særlige tilfeller oppnevne en person som ikke står på listen, dersom barnet har et særlig tillitsforhold til vedkommende.

Vår kommentar?

Hvordan skal dette dokumenteres? Det synes som om samrøret ikke-fungerende barnevern og fylkesnemnden skal få all makt også her på bekostning av foreldrene. Det er altså bare å mene at et slikt tillitsforhold ikke finnes, om f.eks denne tilliten er til en person som er sterkt kritisk til barnevernets håndtering av saken eller barnevernet generelt.

Hva om foreldrene har et slikt tillitsforhold hos barna? Det kommer jo ikke akkurat som en bombe at **barna betror seg til foreldrene**. Da skal man altså bare ignorere barna utfra mote-sosiologien om at det finnes et motsetningsforhold mellom foreldre og barn?

Som nevnt strider dette mot evolusjonslæren. Det er foreldrenes største interesse at barn har det bra: Det sikrer overlevelsen av genene.

Det strider også mot den norske kultur hvor familien av både naturlige og kristne årsaker har stått sterkt. Familiebetoningen er jo stor i Bibelen som har vært med å forme vår kultur. Det finner man også i de apokryfiske bøker, som er en del av de ortodokse og katolske sin Bibel.

Samtidig som "vi" frir oss fra opplysningstidens naturrettheter som har preget vår kultur, så frir "vi" oss også fra kristne tradisjoner.

Hva har regjeringen som er bedre enn både dette, evolusjonslæren, biologisk forskning, etc?

Sitat fra s. 7 i høringsnotatet:

Eksempler på personer som skal stå på listen er lærere, personer med sosialfaglig bakgrunn og helsesøstre. Det stilles således allerede i dag krav til talspersonens kompetanse.

Vår kommentar:

Er det disse gruppenes tro på barnevernet og deres ideologisk inspirerte og funderte sosiologiske-, pedagogiske- og psykologiske opplæring som er bedre enn kristen kultur, familien, opplysningstidens frihetsidéer, evolusjonslæren, biologisk forskning etc?

Sitat fra s. 8 i høringsnotatet:

FNs barnekomité har også i General Comment nr. 12 2009 fremhevet viktigheten av at barnet har ulike behov for beskyttelse og involvering ut i fra dets alder og modenhet.

Vår kommentar:

Hvordan skal foreldre som etter loven har ansvaret, kunne sørge for dette i den grad det er mulig? Det er de som har drivkraften for dette, men som som blir hindret med politimakt. Man må for all del hjelpe familier mot indre farer, og *fjerne overgripere*. Men ikke fjerne foreldre i den grad det er mulig. Skal man ha en såkalt talsperson så må denne få snakke med foreldre som bekymrer seg bokstavelig talt syke for barnet, fordi foreldrene instinktivt vil barnets beste. Hva har barnet sagt til foreldrene, som det naturlig betror seg til? Dette vil altså ikke regjeringen ha frem. (Se lengre ut.)

Det er helt uakseptabelt at departementet bare ignorerer foreldres naturlige og juridisk beskyttede rolle.

Sitat fra s. 9 i høringsnotatet:

Departementet vil også understreke betydningen av at talspersonen ikke skal lede eller presse barnet til å uttale seg. Hvordan talspersonen skal samtale med barnet og tilrettelegge samtalen vil blant annet basere seg på bakgrunnskunnskap om saken og om barnet, samt tidligere erfaring fra arbeidet som talsperson.

Vår kommentar:

Det er påfallende ofte i høringsnotatet at BLD påpeker viktigheten av at barnet får slippe å komme med viktig informasjon. Med tanke på at barnevernet vanligvis ikke ønsker å vite barnas mening og

informasjon om saken, så oppfattes dette dit hen at departementet ikke er helhjertet begeistret for å få frem fakta i saken.

"Presse" er jo en ting. Lede frem mot mest mulig fakta, er en annen sak. Det er dette folk med kompetanse til avhør kan. Men familier er altså ikke viktige nok til at regjeringen vil sikre rettsikkerheten?

Vi ser også over at BLD ønsker at barnevernets versjon av saken SKAL få påvirke objektiviteten til talspersonen. Kommer tilbake til det. I tillegg til at de er med i vurderingen om barnet ønsker talsperson. Dermed er det flere muligheter for å undergrave talspersonens rolle som barnets røst.

Sitat fra s. 9 i høringsnotatet:

I retningslinjene til dagens § 4 har departementet uttalt at talspersonen skal avgi sin rapport på grunnlag av samtaler med barnet og også eventuelt foreldre og fosterforeldre. Departementet legger til grunn at det ikke lenger vil være nødvendig eller behov for å samtale med andre enn barnet, siden talspersonen etter departementets forslag kun skal være barnets talerør i saken, og ikke gi sin selvstendige vurdering.

Vår kommentar:

Her later BLD som om det kun er barnet talspersonen skal representere. Men talspersonen skal jo få en beskrivelse av barnevernets side av saken, som om den skulle være den eneste objektive sannhet. Dermed representerer de barnevernet. Det er en manipulerende fremgangsmåte å late som om talsmannen skal være nøytral, når denne egentlig skal være påvirket av barnevernets forestillinger om saken, som om det skulle være objektive fakta. Mens man på den annen side boikotter foreldrene ytterligere.

Det offentlige Norge er rikt av høye skatter og olje, og har nok råd til å betale for enda mer byråkrati. Det reiser seg imidlertid noen etisk spørsmål rundt offentlige stillinger som virker konstruert for å stilne kritikk mens man står på stedet hvil.

Barnevernets saksdokumenter er gransket både i Norge og Sverige (*ref Tranøy og en svenske. jeg må finne navnet...). Det var mye forvrengning av saken. Bl.a at man satte fakta inn i sammenhanger de ikke hører hjemme i. Altså den logiske fallgruven/tankefeilen dekontekstualisering. Om empati defineres som evne til innlevelse i- og forståelse av andre menneskers liv, så manglet den veldig ofte. I sakene skjønnte ikke barnevernet barnevernsopfrene sitt liv (eller ville ikke skjønne), og plasserte fakta fra deres liv inn i feil kontekster. Dermed fikk man en forvrengning. Det er ikke for ingen ting av vi stadig får høre sjokkerte mennesker som utbryter: "Barnevernet lyver jo!" Både når folk leser saksdokumentene om dem, eller hører barnevernet i Fylkesnemnda. Sjokkerte fordi illusjonene om rettstat brister. For mange tar det år å analysere det som totalt bryter med *opplevelsen av* (les: normale livsløgnene om) Norge.

Sitat fra s. 9 i høringsnotatet:

Departementet vil i denne sammenheng vise til at det ikke er noe i veien for at barnet ledsages av en person barnet kjenner og har tillit til, jf. Ot.prp. nr. 45 (2002-2003) om inkorporeringen av FNs barnekonvensjon side 30. Dette innebærer at

barnet selv kan ha et ønske om å ha med seg en trygg voksenperson under samtalen med talspersonen. Barnet skal selvsagt kunne få denne muligheten dersom det er et selvstendig og oppriktig ønske fra barnet selv.

Vår kommentar:

Departementet uttrykker en for stor tro på barns evne til å selvstendig takle situasjonen. Hvorfor må barn ledes av foreldre, i barnehager, på skoler, på SFO etc og ellers i livet. Men når det gjelder noe så viktig som å få fram barnets synspunkter og informasjon om familiesplittelsen, så er barnet plutselig modent nok til å ta alle avgjørelser fritt uten ledelse voksenpersoner.

Sitat fra s. 9-10 i høringsnotatet:

Det er imidlertid viktig at talspersonen gjøres kjent med ulike sider av barnevernsaken, slik at vedkommende kan få utført oppdraget sitt på en god måte. I retningslinjene forutsettes det at fylkesnemnda pålegger barneverntjenesten å utarbeide et kort sammendrag av saken til bruk for talspersonen.

Vår kommentar:

Hvorfor er foreldrene uviktige om det er "*viktig at talspersonen gjøres kjent med ulike sider av barnevernsaken*"? Det kommer klart nok frem at BLD er opptatt av at situasjonen kun tilsynelatende skal bedres med talsperson. Foreldre skal boikottes og barnet skal spørres flest mulig ganger om det virkelig vil ha talsperson. Barnevernet som ikke vil høre på barna, skal stå med hovedregien. Dette er under pari.

Sitat fra s. 10 i høringsnotatet:

Departementets forslag

Departementet foreslår å innta i ny § 5 tredje ledd i forskriften at fylkesnemndas leder har ansvar for at talspersonen mottar et kort sammendrag om saken.

Vår kommentar:

Statistikken viser jo at Fylkesnemnden er en plass hvor barnevernet vanligvis får støtte for sitt syn. Foreldre taper jo omtrent hele tiden. Igjen later departementet som om de er objektive, mens statistikken sier at fylkesnemnden i hovedprinsipp ER barnevernets ståsted.

Vi må minne BLD om mediastyret rundt Venil Katharina Thiis trusler om å slutte som advokat. Hun tapte jo ALLTID i fylkesnemnda. År etter år etter år.

<http://www.dogpile.com/info.dogpl.t2.6/search/web?&q=Venil+Katharina+Thiis+barnevern+slutter>
<http://www.google.no/search?q=Venil+Katharina+Thiis+barnevern+slutter>

Sitat fra s. 10 i høringsnotatet:

Etter departementets oppfatning er det imidlertid enkelte betenkeligheter ved at det også skal kunne kreves en skriftlig rapport. Det stilles spørsmål ved om en slik ordning vil kunne bidra til å undergrave barnets rett til fritt å kunne uttrykke sin mening i saken. Departementet ser at det kan være en viss fare for at det under og

etter nemndssaken blir lagt et for stort fokus på innholdet i den skriftlige rapporten.

Vår kommentar:

Vi gjør det enkelt og tar oss ikke tid til å dra inn argumentasjon fra nevrologi og vitnepsykologi. Vi kommenterer bare at mennesker flest har ikke fotografisk hukommelse, og tolker det de hører både når de hører det og når de bearbeider det senere. Den tolkningen vil være påvirket av barnevernets sverting av foreldre og dramatisering av hva dette betyr for barnet.

En *skriftlig* rapport er den dårligste av løsninger som kan ligne litt på sikring av rettsikkerheten. Men selv det går BLD imot. Det burde være en selvfølge at både barnevernets kontakt med barnet og talspersonens kontakt ble dokumentert med diskrete filming. Vi kan bare konstatere at departementet ikke er for rettsikkerhet for familiene. Dette kommer nemlig på tvers av den historieløse konstruksjonistiske ideologien.

Sitat fra s. 10 i høringsnotatet:

Departementet ser likevel at en skriftlig rapport der barnets synspunkter kommer klart til uttrykk i forkant av nemndssaken, kan føre til at partene revurderer sine standpunkt før saken behandles. Barnet kan dermed slippe en belastende sak for fylkesnemnda.

Vår kommentar:

Her høres det ut som om BLD legger opp til et kompromiss, hvor man kan ha noe skriftlig, men holde det borte fra fylkesnemnda. Man later som om det er belastningen med fylkesnemnda man vil skjerme barnet fra. I virkeligheten handler det vel heller om å hindre muligheten for at barnet får slippe belastningen med å være fratatt sine foreldre. Det handler om å hindre tilbakeføring av barn. Altså tvert imot det FN har bedt regjeringen sørge for: Få barna tilbake til sine familier. (*Ref) Men i tråd med barnevernet, Fellesorganisasjonen, Bufetat etc. Så langt vi kan se er det også mer økonomisk støtte for kommunene i å stemple foreldre som omsorgssviktere, enn å hjelpe barn. Dette grunnet hvordan vi oppfatter at statlige overføringer virker tilpasset omsorgsovertakelser mer enn hjelp til barn og familier med sykdom. Det virker være gunstig for kommuneøkonomier å heller fjerne barn. Dette er noe vi trolig kommer tilbake til ved senere anledninger: støtteordninger som virker fremme omfordeling av familienes barn.

Sitat fra s. 12 i høringsnotatet:

Barneverntjenesten skal videreformidle barnets ønske til fylkesnemnda. Departementet ønsker derfor å synliggjøre i forskriftsteksten at barnets ønske skal fremgå av sakens dokumenter som blir oversendt til fylkesnemnda.

Vår kommentar:

Problemet med at en part som ikke ønsker barnas mening, skal uttale seg om dette til fylkesnemnda, er åpenbart et rettsikkerhetsproblem for barnet. Dette er så åpenbart, at man er nødt til å tro at det er slik departementet ønsker det: Barnevernet bare vet. Foreldre skal mest mulig undertrykkes til taushet. Og barnet skal man gjøre sitt "beste" for at ikke uttaler seg.

Her passer det vel å påminne BLD om tidligere statsekretær Kjell Erik Øie (Ap) som oppfordret kommunene om å presse folk som ytret offentlig at de ikke kunne anbefale diverse i

barnevernstjenesten.

(<http://www.frifagbevegelse.no/aktuell/article2551736.ece>)

Regjeringen har ikke vært interessert i å kommentere dette. Nå har selvsagt ikke kommuner i demokratiske land juridiske muligheter til å presse lovlydige borgere. Det illustrerer imidlertid viljen til å tvinge familiene til taushet. (På den tiden var det noen titalls personer som ytret seg mot barnevernet offentlig. Nå er det flere tusen.)

Sitat fra s. 12-13 i høringsnotatet:

3.11 Informasjon og opplæring

Departementet er kjent med at enkelte fylkesnemnder har holdt kurs for sine talspersoner. Departementet har også sendt ut et informasjonsskriv til talspersonene via fylkesnemndene, se brev av 12. mars 2007. I skrivet gis informasjon om fylkesnemndene, oppnevning, oppgaver og ansvar, taushetsplikt, habilitet og godtgjøring.

I NOVA-rapporten er det fremhevet at talspersonen møter mange og sammensatte dilemmaer. Det vises blant annet til at talspersonen kan ha behov for å drøfte problemstillinger og at det bør etableres regelmessige samlinger.

Vår kommentar:

Dette betyr vel at regjeringen signaliserer ytterligere påvirkning av talspersoner fra barnevernet og fra et faglig miljø med ideologisk overvekt som går ut over familien. Uten foreldrenes medvirkning til belysning av problemstillinger. Dette er problematisk både rettsikkerhetsmessig, menneskerettslig, i lys av forskning, evolusjonslæren, norsk kultur, etc.

SUMMERING

Vi finner ikke at regjeringens endring av forskriftene bedrer barns sak. Heller ikke at dette hjelper til familiegjenforening. Hvilket er FN sitt mål, og som er i overensstemmelse med Den Europeiske Menneskerettighetskonvensjonen (EMK).

Norge (barnevernet) er dømt i Strasbourg for brudd på menneskerettighetene. «Adele-saken» I 1996. Til dags dato er ingen ting gjort for å bedre dette. Talspersoner – på den måten regjeringen legger opp til – i kombinasjon med en større boikott av foreldre, bedrer naturligvis ikke situasjonen.

Utvidet referansedel med kommentarer

1. FNs kritikk.

FN kritiserte i 2005 Norge for å ta barna fra familien istedenfor å hjelpe familiene

[http://www.unhcr.ch/tbs/doc.nsf/385c2add1632f4a8c12565a9004dc311/1a35ad6034bde2a4c1257018002e091e/\\$FILE/G0544025.pdf](http://www.unhcr.ch/tbs/doc.nsf/385c2add1632f4a8c12565a9004dc311/1a35ad6034bde2a4c1257018002e091e/$FILE/G0544025.pdf)

Norge har ikke gjort noe for å bedre dette. Heller ikke nå med talsperson.

2. Norge er dømt for brudd på artikkel 8

Article 8 – Right to respect for private and family life

1 Everyone has the right to respect for his private and family life, his home and his correspondence.

Artikkel 8 – Retten til respekt for privatliv og familieliv

1 Enhver har rett til respekt for sitt privatliv og familieliv, sitt hjem og sin korrespondanse.

<http://conventions.coe.int/Treaty/en/Treaties/Html/005.htm>

Nordiske språk: <http://lov.r-b-v.net/#art8>

Norge har ikke gjort noen ting for å bedre systemfeilene som forårsaker dette. Tvert imot er situasjonen verre nå.

3. Berit Skauges masteroppgave fra 2010

Berit Skauges masteroppgave ved NTNU, viser at barnevernets interesse for å høre barna vil i praksis være borte om relativt få år, om trenden fortsetter. Dette samtidig som barnevernets maktbruk og anerkjennelse har økt.

Om masteroppgaven:

<http://ntnu.diva-portal.org/smash/record.jsf?searchId=1&pid=diva2:402461>

Selve masteroppgaven:

<http://ntnu.diva-portal.org/smash/get/diva2:402461/FULLTEXT01>

4. Inhabile rettsprosesser

Article 6 – Right to a fair trial

1 In the determination of his civil rights and obligations or of any criminal charge against him, everyone is entitled to a fair and public hearing within a reasonable time by an independent and impartial tribunal

Artikkel 6 – Retten til en rettferdig rettergang

1 For å få avgjort sine borgerlige rettigheter og plikter eller en straffesiktelse mot seg, har enhver rett til en rettferdig og offentlig rettergang innen rimelig tid ved en uavhengig og upartisk domstol (...)

<http://conventions.coe.int/Treaty/en/Treaties/Html/005.htm>

Nordiske versjoner: <http://lov.r-b-v.net/#art6>

Angående ordlyden «*uavhengig og upartisk domstol*»: Fylkesnemnden dømmer systematisk til fordel for barnevernet. Denne instansen skal altså være sentral i dette med støtteperson, sammen med de de dømmer til fordel for: barnevernet.

5. Lovbestemt foreldreansvar

Fra barneloven:

Kapittel 5. Foreldreansvaret og kvar barnet skal bu fast.

§ 30. Innholdet i foreldreansvaret.

Barnet har krav på omsut og omtanke frå dei som har foreldreansvaret. Dei har rett og plikt til å ta avgjerder for barnet i personlege tilhøve innanfor dei grensene som §§ 31 til 33 set. (...)

<http://www.lovdata.no/all/hl-19810408-007.html#map006>

Når barnevernet griper inn og når foreldre ikke skal få snakke med talspersoner, så hindrer man foreldre ikke bare i å være onde mot barna, men å være gode mot dem. Dette gjøres gjerne på subjektive, ufaglige («faget» mangler fakta- og forskningsbasis) og inhabile premisser.

Angående ufaglig:

Are Karlsen, leder, fagutvikling, Bufetat skrev 2009 følgende kronikk i Forskning.no

Virker barnevernet?

<http://www.forskning.no/artikler/2009/november/235541>

I dette intervjuet (2010) med Arild Holta er mye av kritikken mot barnevernet konsentrert:

<http://www.gateavisa.no/2010/04/16/arild-holta-vil-redde-norske-barn-fra-et-destruktivt-barnevern/>

NIBR-rapport 2006:7

«Barnevernet bruker i stor grad tiltak som vi har lite systematisk, forskningsbasert kunnskap om og som vi ”er usikre på” eller ”tror på” mye ut fra tradisjoner.»

6. Hvem blir tatt av barnevernet

Statistisk Sentralbyrå har statistikk over påståtte årsaker til inblanding fra barnevernet. ssb.no, 2010. <http://www.ssb.no/barneverng/tab-2011-06-27-10.html>.

For en tid siden var det ca 25% barn som ble fratatt av de barnevernet blandet seg inn hos. Siden innblandingene har økt og omsorgsovertakelsene mulig ikke har økt tilsvarende, så kan forholdet være endret litt. Statistikken viser likevel at det ikke er nok av de alvorligste sakene til at omsorgsovertakelsene kan begrunnes med disse.

7. Hvor stor del av barnevernstiltakene er tvangsfjerning av barn?

Bare en fjerdedel av tiltakene i barnevernet ender med omsorgsovertakelse, påpeker leder i FO Sør-Trøndelag, Heidi Klokkervold. (2009)

<http://www.frifagbevegelse.no/fontene/article4061847.ece>

Vi finner det svært skremmende at holdningen er at dette er «bare». At barn blir hørt vil motvirke dette. Derfor er det viktig for «systemet» og rådende politikere å hindre at barn blir hørt, og å gjøre barns mulighet for å bli hørt så dårlig som mulig.

8. Barn tilhører foreldrene

I Frhetens kår (Red. Dag Bredal. ISBN 82-7521-007-0. 1997) skriver Ingrid Stange og Jan Brøgger:

Siden tidenes morgen har menneskesamfunnuansett erhverv og livsform hatt regler for hvem som har ansvar for de nyfødte barn. Det har aldri hersket tvil om hvem som er mor, og med få unntagelser har hun vert en selvskreven omsorgsperson for sitt barn.

Sagt på en annen måte: Det er en naturlig rettighet å få være mor for sitt barn. Det er dette som avspeiles i loven om foreldreansvar. Dette ansvaret undergraves av barnevernet, og skal nå også undergraves av talspersoner. Loven gjelder liksom inntil barnevernet *føler...*

9. Storfamiliens naturlige engasjement

Sitat:

Tatek Abebe har tatt doktorgrad på oppvekstvilkår for etiopiske barn som har mista en eller begge foreldre på grunn av aids, og for tiggerbarn i Addis Abeba. I flere langvarige feltopphold fulgte han barna.

Han fant ut at de aller fleste barn blir tatt hand om av storfamilien. Barna er selv aktive og bruker sine ressurser for å bedre sin livssituasjon. Han kritiserer både FN og vestlige hjelpeorganisasjoner som er for opptatt av barnas individuelle rettigheter:

– *(Barna) lever i gjensidig binding med ein familie, stor eller liten. Deira liv og røyndom henger tett saman med vilkåra for resten av familien. Og dei ser også at dei sjølve har eit klart ansvar for å bidra til hushaldet.*

– *Desse forholda er betre spegla i det afrikanske charteret om barns rettar, som også legg vekt på barns ansvar og pliktar overfor familien. Men vestlige hjelpeorganisasjonar ser ut til å vere opphengt i barns individuelle rettar og krav. Dermed står dei i fare for å misse det komplekse samspelet og den gjensidige bindinga mellom barn og den nære eller utvida familien deira.*

http://www.antropologi.info/blog/nyheter/2009/ikke_stakkarsliggjor_foreldrelose_barn

Sitat:

Seigliva storfamilie

– Det er ei misoppfatning at den afrikanske storfamilien har kollapsa. Han er rett nok under press, blant anna på grunn av aids. Men han er ein seigliva institusjon, og gjer en enorm jobb med å dekke foreldreause barns grunnleggjande behov, seier Abebe. I Etiopia er fem millionar barn foreldreause, 30 prosent av dei på grunn av aids.

– Berre fem prosent av dei foreldreause ungane er i institusjonar, mens like mange får

bistand innanfor hushald. Det betyr at bistandsindustrien gir støtte til rundt ti prosent. Resten tek storfamiliane seg av, påpeker Abebe.

Forskaren åtvarar mot å single ut dei aids-foreldreause som særleg hjelpetrengande, i forhold til andre barn i ekstrem fattigdom. Det kan stigmatisere ungane, og er også nedlatande overfor den storfamilien som tek seg av et slikt barn. Dei får høre at den jobben dei gjer, ikkje er god nok, sjølv om dei deler av sine ressursar i ein situasjon med ekstrem fattigdom.

Individets rett?

FNs barnekonvensjon snakkar om at barn har individuelle rettar som barn. Men denne ideen fungerer etter Abebes oppfatning dårleg i afrikansk samanheng, og er fjernt frå korleis barna sjølve opplever sin situasjon: (Sitat slutt.)

<http://www.ntnu.no/gemini/2009-02/16-17.htm>

Det er slike naturlige bindinger, basert på genetisk (evolusjonslæren, biologi) likhet eller storfamilien (antropologi, historie og arkeologi), som skal ligge til grunn for talsperson for barna. Ikke ren konstruksjonisme bygd på annen konstruksjonisme (les: vårt langt på vei politisk oppkonstruerte samfunn).

10. Daly & Wilson - «askepott-effekten»

Det finnes en del interessant på internett om den såkalte «askepott-effekten». Den viser at det er en sammenheng mellom genetisk forskjell hos barn og omsorgsperson. Der den genetiske forskjellen øker, øker volden. Dette er evolusjonslæren i praksis. Man arbeider for overlevelsen av egne gener. Tar ikke regjeringen hensyn til dette, så får man stor lidelse i de biologiske familiene og økt misshandel og vanskjøtsel av barn.

Beste og mest omfattende artikkel om dette på norsk er skrevet av prof. Marianne Haslev Skånland, hvor hun tar for seg Daly & Wilsons evolusjonsbaserte sosiologiske forskning.

<http://mhskanland.net/page64/page65/page5/page5.html>

Det finnes interessant informasjon om dette også på Wikipedia. Både norsk og engelsk under «Askepott-effekten» eller «Cinderella_effect».

Motviljen mot denne kunnskapen er uttrykt av den australske psykologen Greg Tooley, som ledet et studie fra 2006 om eksistensen av denne effekten: - It is certainly difficult to talk about because it is such a hot issue. Dette i artikkelen *Children 'safer with biological parent'*

<http://www.theaustralian.com.au/news/health-science/children-safer-with-biological-parent/story-e6fgrg8y6-1111116267294>

I Australia fjernet man barna fra urbefolkningen. I Norge fjerner man dem fra familier, bl.a. bygd på et oppkonstruert omsorgsbegrep ingen kan definere klart. Det er altså ingen overraskelse at regjeringen ikke lytter til forskningen.

11. Fra boken "Adskillelse Barn og foreldre" av Sverre Kvilhaug.

«En gruppe forskere i Israel, O. Agid, B. Shapira, J. Zislin, M. Ritsner, B. Hanin, H. Murad, T.

Troudart, M. bloch, U. Hersco-Levy og B. Lerer, presentert i Molecular Psychiatri i 1999, og referert bl.a i Mental Health Today, la fram meget overbevisende og dramatiske forskningsresultater vedrørende psykiske forstyrrelser relatert til tidlig tap av foreldre, særlig adskillelse på annen måte enn ved død. Innledningsvis uttales i forskningsrapporten at den antatte sammenhengen mellom tidlige miljømessige stressfaktorer som tap av foreldre som barn og psykisk sykdom i voksen alder, har pirret psykiateres nysgjerrighet i størstedelen av århundret. Utrolig nok, min kommentar, synes det likevel ikke å ha pirret nevneverdig norske eller nordiske forskeres nysgjerrighet. (...)» (sitat slutt.)

For å gjøre historien kort, så kunne det knyttes økt mengde psykiske-, sosiale- og mange andre problemer til adskillelse barn og foreldre. Kort sagt: Barna tok skade.

Sannsynligheten for at forskningsrapportens resultater var tilfeldige, kunne gjerne måles i promille! Til sammenligning så er det akseptabel god forskning når slikt kan måles under 5%.

12. Subjektive, diffuse og ulne begrunnelser for barnevernsinnblanding

På Statistisk sentralbyrås sider (2010) finner man mange «tøyelige» begreper som legges til grunn for innblanding. Også der de har dramatiske begrunnelser, kan man sette spørsmålstegn, da det ofte er forskjell på barnevernets beskyldninger og hva politiet og rettsvesenet finner bevist.

<http://www.ssb.no/barneverng/tab-2011-06-27-10.html>

13. Lars B. Kristofersen forskning på barnevernbarnas helse

Rapporten *Utførhet og dødelighet i perioden 1990-2002* gir resultater fra en analyse av barnevernbarnas helse i Norge. Det er benyttet spesialbestilte data fra SSB for perioden 1990-2002.

<http://www.nibr.no/publikasjoner/rapporter/109/>

<http://www.nibr.no/uploads/publications/73554262955c5368c576e02b38361f2d.pdf>

14. Bohman & Sigvardsson sin forskning

